

OMONIA

Omonia er en undersøgelse af, hvordan udtrykkets elementer changerer i forskellige belysninger. Musikkens bestanddele er som tanker og følelser uafsluttede, organiske størrelser, der fletter sig ind og ud imellem hinanden - forandrer sig, gentager sig. Eksempelvis kan en melodi- eller tekstlinie optræde igen og igen gennem værket, som viser, hvordan sekvensen er både den samme og ikke den samme, når den fremstår i forskellige musikalske belysninger. Værket er, ligesom det følelses- og tankeliv det imiterer, en langstrakt og organisk bevægelse af gentagelser, variationer og kombinationer.

I en tid, hvor et fragmentet, tre et halvt-minuttersformat dominerer ny popmusik, er Omonias struktur et bud på en mere direkte spejling af sindets bevægelser. Hvor det typiske popalbums sekvenser er ordnet i ti eller tolv uforbundne dele, afspejler Omonias form faktisk den viltre frodighed, hvormed de tanker og følelser, som musikken udtrykker, forgrener sig. Disse sindsstemninger og tankeveje starter ikke én dag, for så at slutte den næste næste; nej, de kommer og går i forskellige nuancer og variationer, alt efter hvilken kontekst de optræder i.

Line Gøttsche gentager dette følelsesmæssigt fletværk i sin kompositionsrække, idet hun lader musikkens komponenter væve sig ind og ud mellem hinanden, sådan at det fremstår, hvordan elementerne forandrer sig sammen.

Således er Omonia et værk, der på én gang er repetitivt og ekspansivt. Dets 28 minutter strækker sig over otte stykker, hvis overgange ofte er slørede, sådan at det specifikke punkt, hvor én sektion bliver til den næste er ikke-eksisterende eller i hvert fald udfyldende.

På den måde er begreberne *transition*, *variation* og *kombination* tematiske tråde, der gennemløber hele værket. Og med en saxofonist fra den eksperimenterende jazzscene (Mads Egetoft), en klassisk violinist (Niels Levinsen) og en cellist, der til hverdag arbejder med popmusik (Live Johansson) fortsætter Line Gøttsche, der selv har en baggrund som klassisk violinist, sin kombinatoriske linie også i værkets fremførelse. Sammen har de fire musikere skabt et på én gang dragende og fragilt udtryk, der kendetegnes af samme organiske elasticitet og dynamik, som karakteriserer fremførelsen af klassisk musik. Resultatet er et kompositionsværk, der i sin sværmeriske elegance kunne kategoriseres som en slags moderne impressionisme.

Omonia udgives sammen med en film af samme navn. Filmen, som i bedste Casavettes-stil er lavet af Lines bror, Thomas Dyrholm, dvæler i én enkelt indstilling ved et natursceneri i det jyske Dollerup Bakker. I løbet af filmen, som følger musikværket i sin fulde længde, betragter vi transformationen fra dag til nat. Akkurat som i musikværket oplever vi, hvordan landskabet på én gang er det samme og ikke det samme som mørket falder på. Filmen bliver på den måde en visuel illustration af den meditation over variationsbegrebet, som musikken er.